

Arrest

nr. 126 197 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en handelend als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 28 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt. De bestreden beslissing werd op 31 januari 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2011 vroegen de verzoekende partijen de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling aan.

Op 1 juni 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van zowel de vluchtelingenstatus, als van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad. Bij de arresten met nrs. 70 693 en 70 692 van 25

november 2011 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Aldus werd hun beroep verworpen.

De verzoekende partijen dienden inmiddels op 19 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 21 december 2011 verklaarde de verwerende partij de voormelde aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk. De verzoekende partijen werden in het bezit gesteld van een AI, in afwachting van een beslissing ten gronde.

Op 15 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van de motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van de bewijskracht van de aktes. Tot slot voeren de verzoekende partijen een manifeste beoordelingsfout aan.

Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer van 14 januari 2014 vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek niet kan worden weerhouden. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de betrokken verzoekende partij lijdt aan een depressie met klachten van stress, angst, slapeloosheid, piekeren, een PTSS en hoofdpijn. De arts-adviseur oordeelt dat de beschreven depressie en PTSS tijdelijk sociaal invaliderend zijn maar dat zij een gunstig verloop in tijd kennen en dat de beschreven behandeling louter symptomatisch is en zeker niet essentieel is. Een eventuele afwezigheid van behandeling in het thuisland betekent dan ook niet dat de betrokken verzoekende partij onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Wat betreft de suïcidale neigingen stelt de arts-adviseur dat dit inherent is aan elke depressie, zelfs bij behandeling en dat dit niet concreet wordt gemaakt, noch gelinkt aan de specifieke situatie van de betrokkene, dat er ook geen indicatie is in het verleden van een acute ernstige periode, dat alles blijft bij een algemene veronderstelling. Wat betreft de hoofdpijn stelt hij dat geen onderliggende organische problematiek blijkt en stelt hij vast dat de betrokkene hiervoor geen medicatie inneemt, zodat deze aandoening actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit vormt en gezien zij geen medicatie inneemt zij niet onmenselijk en vernederend behandeld zal worden bij eventuele afwezigheid van behandeling in het thuisland. De arts-adviseur concludeert dat dit medisch dossier niet toelaat een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM vast te stellen. Het gaat voorts niet om een direct levensbedreigende aandoening. De arts-adviseur stelt voorts

vast dat er geen aandoening blijkt die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokken verzoekende partij, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partijen betogen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeven niet akkoord te gaan met de motieven die de bestreden beslissing inhoudelijk onderbouwen, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu steunt de bestreden beslissing op volgend advies van een ambtenaar-geneesheer van 14 januari 2014 met betrekking tot de gezondheidsproblematiek van de tweede verzoekende partij.

De verzoekende partijen stellen dat een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde is en betogen dat niet werd verduidelijkt of de arts-adviseur een psychiater is, dit terwijl de medische getuigschriften wel werden opgemaakt door een psychiater waarbij zij verwijzen naar de inhoud van deze getuigschriften en menen dat deze elementen door de arts-adviseur niet op een geldige manier worden weerlegd. Er wordt immers geen rekening gehouden met het risico op zelfdoding in het geval van terugkeer en dit ten gevolge van de confrontatie met de oorsprong van haar traumatisme. Verzoekende partijen verwijzen naar een arrest van de Raad van 28 augustus 2012 met nr. 86 362. Hierdoor wordt artikel 3 van het EVRM geschonden volgens verzoekende partijen. Zij menen dat de aandoening wel degelijk voldoet aan de norm zoals vooropgesteld bij artikel 3 van het EVRM. Tevens menen zij dat een onderzoek door een specialist diende te gebeuren of nog, dat advies van een deskundige had moeten worden ingewonnen. Voorts betogen zij dat in het licht van artikel 3 van het EVRM een onderzoek had moeten geschieden naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

De verzoekende partijen verbinden dit gedeelte van hun betoog aan een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er evenwel op dat het EHRM enkel in een arrest van 2 mei 1997 besloten heeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending, met name dat de vreemdeling zich in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en dat zijn levenseinde nabij was. Daarenboven werd rekening gehouden met zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van aids in het land van terugkeer en het gebrek aan sociale opvang, meer bepaald de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting of steun kunnen verstrekken (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk). In een arrest van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, hoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat

de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Ook in een arrest van 20 december 2011 heeft het EHRM zijn rechtspraak bevestigd met de vaststelling dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en in staat was om te reizen en dat er geen dwingende humanitaire redenen zijn die zich tegen uitwijzing verzetten (EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10 inzake Yoh-Ekale Mwanje tegen België). Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek.

Een vreemdeling kan aldus worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat deze alle door de tweede verzoekende partij voorgelegde medische attesten in overweging heeft genomen en besloten heeft dat *in casu* geen aandoening blijkt die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Hij motiveert verder dat de beschreven depressie en PTSS aandoeningen zijn die spontaan gunstig evolueren met verloop van tijd en dat de beschreven behandeling louter symptomatisch is, zodat een eventuele afwezigheid ervan in het thuisland niet betekent dat de verzoekende partij onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Wat betreft de suïcidale neigingen stelt de arts-adviseur dat dit inherent is aan elke depressie, zelfs bij behandeling en dat dit niet concreet wordt gemaakt, noch gelinkt aan de specifieke situatie van de betrokkene, dat er ook geen indicatie is in het verleden van een acute ernstige periode, dat alles blijft bij een algemene veronderstelling. Wat betreft de hoofdpijn stelt hij dat geen onderliggende organische problematiek blijkt en stelt hij vast dat de betrokkene hiervoor geen medicatie inneemt, zodat deze aandoening actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit vormt en gezien zij geen medicatie inneemt zij niet onmenselijk en vernederend behandeld zal worden bij eventuele afwezigheid van behandeling in het thuisland.

De verzoekende partijen betogen slechts dat een terugkeer tegenaangewezen is gelet op de geografische oorsprong van de problemen met uiteindelijk een verhoogd risico op zelfdoding tot gevolg. De Raad stelt evenwel vast dat uit het laatste voorgelegde medische getuigschrift blijkt dat op de vraag: "Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?" geantwoord wordt "risico op het verergeren van de depressieve problematiek (en eventuele suïcidaliteit) Eventuele noodzaak tot psychiatrische hospitalisatie." In de mate dat uit dergelijke bewoordingen al zou kunnen worden opgemaakt dat een terugkeer naar het land van herkomst tegenaangewezen is omwille van de geografische oorsprong van de problemen, *quod non*, dient alleszins vastgesteld dat de verzoekende partijen met hun betoog niet aantonen dat de vaststellingen van de arts-adviseur dat er geen medische gegevens voorhanden zijn waaruit mag blijken dat er een reëel risico op zelfdoding is en dat er evenmin een indicatie is van een acute ernstige periode in het verleden waardoor het louter om een algemene veronderstelling gaat, verkeerd zijn. Bijgevolg – en in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden – heeft de arts-adviseur dit aspect wel degelijk meegenomen in zijn beoordeling van de aandoening van de tweede verzoekende partij en heeft hij verduidelijkt waarom deze elementen niet verantwoorden dat een verblijfsmachtiging wordt toegekend op grond van medische redenen.

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50).

Door opnieuw te verwijzen naar de medische getuigschriften van haar psychiater waaruit volgens haar de ernst blijkt van haar psychische problematiek, toont tweede verzoekende partij evenmin aan dat haar aandoening dermate ernstig is dat deze valt onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, met name een vergevorderde, kritieke, dan wel terminale of levensbedreigende aandoening.

De vaststelling dringt zich ook op dat het enkele gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer eventueel strijdig zou zijn met de door de tweede verzoekende partij neergelegde medische attesten en

dat tweede verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten.

Waar de verzoekende partijen nog kritiek hebben op het feit dat niet wordt verduidelijkt of de arts-adviseur een psychiater is en dat er geen onderzoek werd gedaan door een specialist noch diens advies werd ingewonnen, wijst de Raad erop dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beoordeling van de medische problematiek gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde. Er wordt geenszins vereist dat deze arts specialist is. De Raad wijst er voorts op dat de ambtenaar-geneesheer “zonodig de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen (...)”. Hij is hier evenwel niet toe verplicht. Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt, worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten. Indien hij het noodzakelijk acht, kan hij advies van deskundigen inwinnen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 34*). De ambtenaar-geneesheer dient niet van een bijzondere expertise blijk te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en hij is niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld. Daar anders over oordelen zou inhouden dat voorwaarden worden toegevoegd aan de bepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (*cf. RvS 6 november 2013, nr. 225.353*).

In casu blijkt dat de arts-adviseur een advies heeft kunnen geven op basis van de voorgelegde medische stukken. De verzoekende partijen zijn het oneens met de conclusie maar zoals reeds hoger gesteld maken zij hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Nu blijkens het advies van de arts-adviseur niet blijkt dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit noch een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan behandeling in het land van herkomst, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij nog een onderzoek zou moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en hieromtrent eveneens zou moeten motiveren.

De verzoekende partijen tonen geen schending aan van de door hen aangehaalde bepalingen en beginselen.

Het enig middel is – in de mate dat het ontvankelijk is – in zijn geheel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juni tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU